

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr.

ÎN C H E I E R E

Ședința publică de la2017

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

Pentru astăzi a fost amânată pronunțarea asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată de apelantul reclamant, în temeiul prevederilor art. 519 și art. 520 alin.1 și 2 Cod procedură civilă, asupra chestiunii de drept vizând aplicabilitatea unui act juridic emis în temeiul Decretului-Lege nr. 118/1990, respectiv dacă persoana beneficiară a dispozițiilor acestuia se bucură de totalitatea drepturilor conferite de acesta, în condițiile abrogării lui în anul 2008.

Dezbaterile în cauză au avut loc în ședința publică din 2017, potrivit celor consemnate în încheierea de ședință din acea dată.

În vederea deliberării, instanța a amânat pronunțarea cauzei pentru 2017 și apoi pentru astăzi, 2017.

C U R T E A

Deliberând asupra cererii apelantuluide sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată următoarele:

I. Actele de procedură și circumstanțele speței:

1. Prin sent. civ. nr..... a Tribunalului Brașov s-a respins acțiunea formulată de reclamantul, având CNP, domiciliat în, în contradictoriu cu pârâta, cu sediul în

2. În considerentele acestei hotărâri s-a reținut, în esență, că prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov la data de, sub nr., reclamantul, în contradictoriu cu pârâta, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună emiterea unei decizii de punere în plată a drepturilor conferite prin Decretul Lege nr.118/1990 întrucât se bucură de Hotărârea Comisiei de aplicare a Decretului Lege nr. 118/1990 cu nr.

În motivarea cererii reclamantul a arătat că este beneficiarul prevederilor Decretului Lege nr.118/1990. Prin Hotărârea nr..... a Comisiei de aplicare a decretului lege s-a stabilit că reclamantul a suferit ca urmare a regimului totalitar instaurat până în decembrie 1989. Din anul 2008 și până în prezent au fost sistate plățile prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990. Sistarea plăților a fost făcută ca urmare a indemnizației primite conform OUG nr. 6/2008. În anul 2016 a fost sistată indemnizația acordată în baza OUG nr. 6/2008, astfel că în mod firesc trebuie făcută plata conform Decretului Lege nr.118/1990. În acest sens reclamantul s-a adresat pârâtei cu o cerere în vederea efectuării plăților cuvenite. Prin adresa nr. pârâta a prezentat modificarea legislativă a Decretului-Lege nr.118/1990, precizând că prin adresa nr.s-a optat pentru plata indemnizației prevăzute de OUG nr.6/2008.

Reclamantul a mai arătat că consideră că refuzul de a emite decizia de punere în plată este nejustificat deoarece pârâta este obligată, în principal, să se pronunțe asupra cererilor de punere în plată prin decizie, norma fiind imperativ prevăzută la art. 117 coroborat cu art. 106 din Legea nr. 263/2010. Emiterea unei adrese nu poate să suplinească decizia de admitere sau

respingere. Abrogarea unui articol dintr-o normă legală nu duce la anularea actului administrativ depus, astfel că drepturile obținute prin Hotărârea nr.sunt valabile și de îndată aplicabile, nefiind anulată și producându-și efectele pentru care a fost emisă.

În drept au fost invocate disp. Decretului-Lege nr.118/1990, art.106, art.117 din Legea nr. 263/2010.

În fapt, tribunalul a constatat că prin Hotărârea nr.a Comisiei de aplicare a Decretului - Lege nr.118/1990 (f.33) s-a constatat că reclamantul este participant la evenimentele din Brașov 1987 și beneficiază de drepturile prevăzute de Decretul - Lege nr.118/1990. Prin decizia nr. emisă de pârâtă, s-a stabilit că reclamantul beneficiază de drepturile prevăzute de Decretul - Lege nr.118/1990, începând cu data de 01.07.1990.

Prin Hotărârea nr.a Comisiei pentru aplicare a DL nr. 118/1990 (f.29,30) a fost admisă cererea reclamantului privind stabilirea calității de beneficiar al OUG nr.6/2008, de modificare a Legii nr. 341/2004, reținându-se că reclamantul se încadrează la art. 19 alin 2 din OUG nr. 6/2008, astfel că beneficiază de drepturile prevăzute de art.4 alin 3 lit. e, art.5 alin 1 și 2 și art. 5 ind. 1 din Legea nr. 341/2004.

În cuprinsul aceleiași Hotărâri s-a reținut că reclamantul a formulat cerere de renunțare la drepturile prevăzute de Decretul-Lege nr.118/1990.

Prin dispoziția nr. (f.32) pârâta a dispus suspendarea plății indemnizației prevăzute de Decretul-Lege nr. 118/1990, începând cu data de 01.07.2009, avându-se în vedere că reclamantul a optat pentru indemnizația prevăzută de OUG nr.6/2008.

Prin Decizia nr. (f.22) s-a dispus suspendarea plății drepturilor stabilite prin decizia nr., reținându-se că potrivit adresei SSPR nr., s-a respins cererea de acordare a certificatului de persoană care a avut de suferit în urma revoltei de la Brașov din noiembrie 1987.

Analizând prevederile art.1-10 din Decretul-lege nr.118/1990, art.18-24 din Legea nr.341/2004, art. III din OUG nr.6/2008. art. II alin.4 și 5 din OG nr.1/2015, art. I-V din OUG nr.95/2014 s-a constatat că în temeiul acestora, persoanele care au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987, au beneficiat succesiv, de drepturi constând în indemnizații reparatorii, cu condiția de a fi îndeplinite cerințele actelor normative privind atestarea calității de persoană beneficiară, ultimul act normativ impunând verificarea acestei calități de către o Comisie și eliberarea unui certificat de către Secretariatul de Stat, în urma admiterii cererii pentru acordarea uneia dintre calitățile prevăzute la art. 18 alin. (1).

Așadar, fiecare act normativ în parte a stabilit o procedură de urmat pentru stabilirea calității de persoană care a avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987, care a presupus formularea unei cereri, iar după verificarea calității, acordarea drepturilor.

Potrivit susținerilor pârâtei, necontestate de către reclamant, potrivit adresei SSPR nr. 18/894/25.01.2016, s-a respins cererea reclamantului de acordare a certificatului de persoană care a avut de suferit în urma revoltei de la Brașov din noiembrie 1987.

Așadar, însuși reclamantul a urmat procedura prevăzută de OUG nr.95/2014, formulând cerere pentru recunoașterea calității de care a avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987.

Susține însă că ar trebui făcută plata conform Decretului Lege nr.118/1990, în acest sens adresându-se pârâtei cu o cerere în vederea efectuării plăților.

Prin adresa nr.pârâta a comunicat reclamantului că prevederile art. 10 din Decretul - Lege nr.118/1990 au fost abrogate, și că prin adresa nr., a optat pentru plata indemnizației prevăzute de OUG nr.6/2008.

În condițiile în care, dispozițiile art. 10 din Decretul - Lege nr. 118/1990 au fost abrogate conform art. III din OUG nr.6/2008, care a modificat Legea nr. 341/2004, iar reclamantul renunțase oricum, anterior la drepturile acordate în baza Decretului-Lege nr. 118/1990 (cerere f.31) și în prezent nu îndeplinește condițiile pentru a beneficia de indemnizația reparatorie, este neîntemeiată cererea acestuia privind emiterea unei decizii de punere în plată a drepturilor

conferite prin Decretul Lege nr.118/1990, neavând relevanță împrejurarea că Hotărârea Comisiei de aplicare a Decretului Lege nr. 118/1990 cu nr.nu a fost anulată.

A da curs cererii reclamantului ar echivala cu obligarea pârâtei la acordarea unei indemnizații la care reclamantul nu este îndreptățit, neavând calitatea prevăzută de lege, scopul OUG nr. 22/2015, fiind tocmai acela prevăzut în partea introductivă a acestui act normativ, respectiv „Având în vedere necesitatea promovării unor măsuri care să rezolve situația actuală, prin concretizarea unei forme cu prevederi clare fără echivoc, pentru respectarea adevărului istoric, care să coincidă realității în raport cu faptele și evenimentele din decembrie 1989, în vederea acordării recunoștinței statului român numai față de persoanele care au avut un rol determinant la victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, implicând reluarea plăților cu un efort bugetar redus față de cel existent, descurajarea abuzurilor, a încălcării prevederilor legale, ceea ce aduce în rândul revoluționarilor autentici răsplata binemeritată a unui stat care nu-și uită eroii și transformarea "prejudiciului de imagine" prin recăstigare a demnității revoluționarilor odată cu împlinirea unui sfert de secol de la Revoluția din 1989.

Urgența acestui act normativ este justificată și de reluarea plăților privind indemnizațiile reparatorii pentru toate categoriile de beneficiari, conform prevederilor Legii nr. 341/2004, începând cu luna ianuarie 2015. Promovarea acestui act normativ elimină dificultățile în exercitarea bugetului de stat și permite încadrarea în bugetul aprobat pentru anul 2015.

Consideră că Legea nr. 341/2004 în forma actuală:

- nu mai corespunde realităților social-politice și economice actuale;
- aplicarea greșită sau abuzivă a generat inechități și multiplicarea numărului beneficiarilor;
- a generat conflicte sociale, manifestații de stradă, perturbarea activității Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945 - 1989, zvonuri cu impact negativ răspândite pe diferite paliere, aducând atingere și autorității de stat;
- nu prevede sau evidențiază criterii și aspecte importante pentru persoanele care au avut un rol determinat și pentru care se justifică existența unui astfel de act normativ;
- multiplicarea numărului certificatelor a generat stoparea plăților începând cu anul 2012, persoanelor prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004;
- plata indemnizațiilor în condițiile prevederilor actuale, având în vedere multiplicarea numărului certificatelor, îngreunează bugetul de stat și nu se justifică;
- a determinat luarea măsurii de sistare a plății indemnizațiilor, care s-a produs în temeiul mai multor acte normative și care, în condițiile prevederilor actuale, este inechitabilă față de persoanele îndreptățite, care au obținut certificate de revoluționar în baza autenticității și veridicității actelor depuse la dosar, ceea ce a condus la probleme sociale grave (credite neachitate care au generat executări silit, abandonuri școlare, boli, decese).

3. *Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul*, care a solicitat schimbarea sa în tot și admiterea cererii de chemare în judecată, cu consecința obligării intimatului-pârâte la emiterea unei decizii de punere în plată conform hot. nr.a Comisiei de Aplicare a Decretului lege nr.118/1990.

4. *În motivarea căii de atac* declarate apelantul a învederat că intimata este obligată, potrivit art.117 coroborat cu art.106 din Legea nr.263/2010, să se pronunțe asupra cererilor de punere în plată prin decizie, iar emiterea unei adrese nu suplinește decizia de admitere sau de respingere.

Pe de altă parte, abrogarea unui articol dintr-o normă legală nu duce la anularea actului administrativ depus la dosar. Astfel, drepturile obținute prin hotărârea nr.sunt valabile și aplicabile. Această hotărâre nu a fost anulată și produce efectele pentru care a fost emisă.

Judecătorul fondului nu indică de ce actul respectiv, care este valid, nu poate fi pus în aplicare.

Instanța de fond a ajuns la o concluzie care nu este reglementată de legiuitor, adăugând la lege cu încălcarea Constituției României.

4. Intimataa formulat *întâmpinare*, act de procedură prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

5. Prin răspunsul la întâmpinare, depus la dosar la data de 30.10.2017, apelantul a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art.519 C. proc. civ., pentru a rezolva o „chestiune privind aplicabilitatea actului juridic emis în baza Decretului lege nr.118/1990 prin care se conferă anumite drepturi ca urmare a persecutării politice în urma Manifestării muncitorești din 15 Noiembrie 1987 anterior OUG nr.6/2008 care abrogă dispoziția prevăzută de art.10 din D-L nr.118/1990. Respectiv dacă persoana beneficiară a actului juridic numit Hotărâre ori Decizie emisă pentru constatarea situației de persecutat politic ca urmare a Manifestării muncitorești din 15 Noiembrie 1987 se bucură de totalitatea drepturilor conferite de acest act în condițiile în care în anul 2008 prin OUG nr.6/2008 s-au abrogat dispozițiile privitoare la acea situație din 1987”.

6. Prin nota de ședință depusă la dosar la data de 07.12.2017, intimatași-a expus punctul de vedere referitor la solicitarea apelantului.

II. Cadru legal

1. Norme de drept procesual relevante

Curtea constată că instituția juridică a pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are următoarea reglementare:

„ART. 519

Obiectul sesizării

Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

ART. 520

Procedura de judecată

(1) Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.

(2) Prin încheierea prevăzută la alin. (1), cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

(3) După înregistrarea cauzei la Înalta Curte de Casație și Justiție, încheierea de sesizare se publică pe pagina de internet a acestei instanțe.

(4) Cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, pot fi suspendate până la soluționarea sesizării.

(5) Repartizarea sesizării este făcută de președintele sau, în lipsa acestuia, de unul dintre vicepreședinții Înaltei Curți de Casație și Justiție ori de persoana desemnată de aceștia.

(6) Sesizarea se judecă de un complet format din președintele secției corespunzătoare a Înaltei Curți de Casație și Justiție sau de un judecător desemnat de acesta și 12 judecători din cadrul secției respective. Președintele secției sau, în caz de imposibilitate, judecătorul desemnat de acesta este președintele de complet și va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor.

(7) După alcătuirea completului potrivit alin. (6), președintele acestuia va desemna un judecător pentru a întocmi un raport asupra chestiunii de drept supuse judecății. Judecătorul desemnat raportor nu devine incompatibil.

(8) Atunci când chestiunea de drept privește activitatea mai multor secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele sau, în lipsa acestuia, unul dintre vicepreședinții Înaltei Curți de Casație și Justiție va transmite sesizarea președinților secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept. În acest caz, completul va fi alcătuit din președintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, care va prezida completul, din

președinții secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept, precum și câte 5 judecători din cadrul secțiilor respective desemnați aleatoriu de președintele completului. După alcătuirea completului, pentru întocmirea raportului președintele completului va desemna câte un judecător din cadrul fiecărei secții. Raportorii nu sunt incompatibili.

(9) Dispozițiile alin. (8) se aplică în mod corespunzător și atunci când chestiunea de drept nu intră în competența niciunei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(10) Raportul va fi comunicat părților, care, în termen de cel mult 15 zile de la comunicare, pot depune, în scris, prin avocat sau, după caz, prin consilier juridic, punctele lor de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

(11) Dispozițiile art. 516 alin. (6) - (9) se aplică în mod corespunzător.

(12) Sesizarea se judecă fără citarea părților, în cel mult 3 luni de la data investirii, iar soluția se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului. Nu se admit abțineri de la vot.

ART. 521

Conținutul și efectele hotărârii

(1) Asupra sesizării, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se pronunță prin decizie, numai cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

(2) Dispozițiile art. 517 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(3) Dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanța care a solicitat dezlegarea de la data pronunțării deciziei, iar pentru celelalte instanțe, de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Dispozițiile art. 518 se aplică în mod corespunzător."

2. Norme de drept material relevante:

Decret-lege nr. 118 din 30 martie 1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945

EMITENT: CONSILIUL PROVIZORIU DE UNIUNE NAȚIONALĂ

PUBLICAT ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 50 din 9 aprilie 1990

Consiliul Provizoriu de Uniune Națională decretează:

„ART. 1

Constituie vechime în muncă și se ia în considerare la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă, în funcție de vechimea în muncă, timpul cât o persoană, după data de 6 martie 1945, pe motive politice:

a) a executat o pedeapsă privativă de libertate în baza unei hotărâri judecătorești rămasă definitivă sau a fost lipsită de libertate în baza unui mandat de arestare preventivă pentru infracțiuni politice;

b) a fost privată de libertate în locuri de detenție în baza unor măsuri administrative sau pentru cercetări de către organele de represiune;

c) a fost internată în spitale de psihiatrie;

d) a avut stabilit domiciliu obligatoriu;

e) a fost strămutată într-o altă localitate.

Fiecare an de detenție sau internare pentru situațiile de la alin. 1 se consideră ca vechime în muncă un an și șase luni.

Perioadele prevăzute la alin. 1 lit. d) și e) constituie vechime în muncă dacă persoanele în cauză fac dovada că nu au putut să se încadreze în muncă în funcții pentru care aveau pregătirea profesională.

Se consideră vechime în muncă și perioada în care o persoană aflată în una din situațiile prevăzute la alin. 1 nu s-a putut încadra ca urmare a unei invalidități de gradul I sau II survenite în timpul în care s-a aflat în acea situație sau ulterior, dacă dovedește că aceasta s-a produs din cauza ori în legătură cu persecuția la care a fost supusă.

Perioadele prevăzute în prezentul articol constituie și vechime neîntreruptă în muncă și în aceeași unitate și intră în calculul acestor vechimi."

ART. 3

„Persoanele care s-au aflat în situațiile prevăzute la art. 1 au dreptul la o indemnizație lunară de câte 200 lei, indiferent dacă sînt sau nu pensionate, pentru fiecare an de detenție, internare, domiciliu obligatoriu sau cît au fost strămutate.

Persoanele prevăzute la alin. 1 beneficiază, în mod gratuit, de asistența medicală și medicamente în unitățile sanitare de stat."

ART. 4

„Persoanelor care s-au aflat în situațiile prevăzute în art. 1 li se va asigura de către primărie, cu prioritate, un spațiu locativ corespunzător din fondul locativ de stat, cu respectarea prevederilor legale în vigoare."

ART. 5

„Pentru stabilirea situațiilor prevăzute la art. 1 se înființează în fiecare județ și în municipiul București câte o comisie alcătuită din președinte și cel mult 6 membri." ...

Decret-lege nr. 118 din 30 martie 1990 *** Republicat
privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice
de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate
ori constituite în prizonieri

EMITENT: CONSILIUL PROVIZORIU DE UNIUNE NAȚIONALĂ
PUBLICAT ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 118 din 18 martie 1998

*) Republicat în temeiul art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41 din 10 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 14 iulie 1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 55 din 2 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 9 martie 1998, dându-se textelor o nouă numerotare.

ART. 10

„De prevederile prezentului decret-lege beneficiază și persoanele persecutate din motive politice ca urmare a participării la Revolta anticomunistă de la Brașov din 15 noiembrie 1987".

Ordonanță de Urgență nr. 6 din 13 februarie 2008
pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004

ART. I

„Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul se modifică și va avea următorul cuprins:

<<LEGEA

recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987>>"

...

„3. După articolul 17 se introduce un nou capitol, capitolul II, alcătuit din articolele 18 - 24, cu următorul cuprins:

<<CAP. 2

Revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987

ART. 18

(1) Prezentul capitol reglementează acordarea unor drepturi pentru:

- a) persoanele care au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987;
- b) soțul persoanei care a avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987, dacă îndeplinește condițiile prevăzute de prezenta lege;
- c) urmașii persoanelor care au decedat în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987.

(2) Nu pot beneficia de prevederile prezentului capitol persoanele care au făcut parte din aparatul de represiune, securitate și miliție sau au desfășurat activități de poliție politică.

ART. 19

(1) Constatarea calității de persoană care a avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 se face, la cererea persoanei interesate, de către direcțiile de muncă și protecție socială județene, respectiv a municipiului București, pe baza avizului prealabil consultativ al Asociației <<15 Noiembrie 1987>>.

(2) Dovada calității prevăzute la alin. (1) se face de către persoana interesată, cu înscrisuri oficiale eliberate de către organele competente, din care să rezulte privarea de libertate în locuri de deținere, pentru efectuarea de cercetări, care a avut una dintre următoarele consecințe:

- a) stabilirea domiciliului obligatoriu;
- b) strămutarea într-o altă localitate;
- c) deportarea

...

ART. 20

(1) Prin urmași ai persoanelor care au decedat în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 se înțelege soțul supraviețuitor, copii și părinții celui decedat.

(2) Constatarea calității prevăzute la alin. (1) se face la cererea persoanei interesate, pe baza înscrisurilor oficiale eliberate de organele competente, de către direcțiile de muncă și protecție socială județene, respectiv a municipiului București, pe baza avizului prealabil consultativ al Asociației <<15 Noiembrie 1987>>.

ART. 21

(1) Persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 19 alin. (2) și (4) beneficiază de drepturile prevăzute la art. 4 alin. (3) lit. e), art. 5 alin. (1) și (2) și art. 5¹.

(2) Indemnizația reparatorie se acordă independent de veniturile obținute de beneficiar.

(3) Persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 20 alin. (2) beneficiază de drepturile prevăzute la art. 5 alin. (1).

ART. 22

(1) Direcțiile generale de muncă și protecție socială județene, respectiv a municipiului București, sunt obligate să se pronunțe asupra cererii formulate în condițiile art. 19 și 20, în termen de 30 de zile de la data la care au fost sesizate, printr-o hotărâre motivată.

(2) Împotriva hotărârii pronunțate persoana care se consideră nemulțumită poate formula acțiune la instanța de contencios administrativ, conform prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare>> ..."

ART. III

„Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă art. 10 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 18 martie 1998, cu modificările și completările ulterioare.”

III. Admisibilitatea cererii

Raportat la speță condițiile cumulative de admisibilitate a cererii apelantuluide sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept impuse de art. 519 C.proc.civ. se constată că sunt îndeplinite deoarece:

- prezentul complet de judecată este constituit la nivelul unei curți de apel și este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel);
- de chestiunea de drept vizată depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât prin cererea de chemare în judecată formulată de către apelant s-a solicitat punerea în executare a unui act administrativ cu caracter individual emis în temeiul Decretului-lege nr.118/1990, respectiv hotărârea nr.a comisiei speciale de aplicare a actului normativ menționat, prin plata drepturilor consacrate de acesta, iar prima instanță a respins cererea cu motivarea, în esență, că este nefondată în condițiile în care prevederile art.10 din Decretul-lege nr.118/1990 au fost abrogate, iar „reclamantul renunțase, oricum, anterior la drepturile acordate în baza Decretului-lege nr.118/1990 (cerere f.31) și în prezent nu îndeplinește condițiile pentru a beneficia de indemnizația reparatorie”, fiind lipsită de relevanță „împrejurarea că Hotărârea Comisiei de aplicare a Decretului-Lege nr.118/1990 cu nr. nu a fost anulată”. Chestiunea privind efectele pe care le are abrogarea art.10 din Decretul-lege nr.118/1990 asupra actului administrativ cu caracter individual menționat și modalitatea în care acesta își încetează legal efectele juridice este reiterată în apel, dezlegarea acesteia având repercusiuni asupra soluției pe fondul pricinii.
- problema ridicată de către apelant este nouă și asupra acesteia ICCJ nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În atare condiții Curtea apreciază că se impune admiterea cererii în vederea dezlegării chestiunii de drept sesizată de către apelant.

IV. Puncte de vedere

A. Asupra cererii în discuție părțile și-au exprimat următoarele puncte de vedere:

1. Apelantul a susținut că un act administrativ emis în condițiile legii și neatacat trebuie să își producă efectele. Nu poate fi lipsit de conținut decât prin anularea sau modificarea sa de către organele competente, în principal o instanță de judecată (dacă actul a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice), ori autoritatea publică emitentă (în caz contrar).

Totodată, abrogarea unui articol dintr-o normă legală nu duce la anularea actului administrativ, în speță hotărârea nr.a Comisiei de aplicare a Decretului - Lege nr.118/1990. Legea civilă dispune numai pentru viitor, nu retroactivează. Astfel, nu se poate condiționa acordarea unor drepturi câștigate de modificarea în timp a unei norme legale.

2. Intimata a apreciat că cererea apelantului este nelegală „deoarece aceasta nu mai este susținută de un text legal în vigoare în primul rând, având în vedere abrogarea dispozițiilor prev. de art.10 din D.L. 118/1990”, că „problema de drept invocată de petent este pe deplin lămurită” și „chiar dacă actul administrativ, invocat de petent respectiv Hotărârea nr.a Comisiei de Aplicare a Legii D.L. 118/1990 a fost emis anterior adoptării OUG nr.6/2008, în prezent legea respectiv D.L. 118/1990 cât și Legea nr.341/2004 nu mai prevăd norme care să legitimeze petentul de a solicita drepturile prevăzute de aceste norme legale pe baza cărora s-au acordat până când petentul nu a mai obținut certificatul care atestă calitatea de persoană îndreptățită să primească drepturile solicitate.” Dreptul la indemnizație nu este unul absolut, legiuitorul putând impune condiții noi pentru acordarea acestuia, în acest sens fiind și decizia Curții Constituționale nr.67/2016.

B. Instanța de judecată reține că în doctrină, pe baza legislației specifice materiei (drept administrativ), s-au cristalizat anumite principii relativ la modalitatea de încetare a efectelor actelor administrative, concluzionându-se că acestea produc efecte juridice până la momentul ieșirii lor din vigoare prin modalitățile legale consacrate, respectiv printr-un act de abrogare, de

retractare, revocare, anulare, suspendare, prin dispariția obiectului de reglementare, prin hotărâre judecătorească și prin intervenirea unor fapte juridice materiale, prevăzute de lege.

Încetarea efectelor juridice ale unui act administrativ se poate face de către organul emitent, organul ierarhic superior ori instanța judecătorească și anume expres, printr-un act juridic de forță egală sau superioară sau printr-o hotărâre judecătorească.

Renunțarea la beneficiul unui act administrativ individual nu duce la încetarea efectelor juridice ale acestui act, deoarece actul administrativ are eficiență prin manifestarea unilaterală de voință a organului administrativ și atâta timp cât actul nu a fost revocat de organul emitent, de organul superior, sau anulat de instanța judecătorească, acesta continuă să-și producă efectele. Beneficiarul dreptului oricând va putea reveni asupra renunțării sale, dar numai până la revocarea actului de către organul administrativ.

În cazul actelor administrative normative, revocarea are un caracter absolut și se numește abrogare. Ea poate fi implicită sau expresă.

Încetarea efectelor actelor administrative de autoritate se poate datora producerii unor fapte materiale, transformări în lumea înconjurătoare a lucrurilor de care legea leagă producerea de efecte juridice, independent de existența unei manifestări de voință. Din acest punct de vedere trebuie făcută distincție între actele administrative normative și cele cu caracter individual.

Actele administrative normative cuprind norme generale și impersonale care nu-și epuizează efectele printr-o singură aplicare, ele neputând să-și piardă valabilitatea prin producerea transformării în lumea materială înconjurătoare. Prin urmare, în doctrină, s-a stabilit regula potrivit căreia actele administrative normative nu încetează ca urmare a unui fapt material. Fac excepție de la această regulă actele administrative normative temporare, ale căror efecte juridice încetează prin împlinirea termenului – fapt material – pentru care au fost emise.

În schimb, actele administrative cu caracter individual care privesc o anumită sau anumite persoane dinainte determinate și ale căror efecte juridice se epuizează printr-o singură aplicare sau printr-o aplicare repetată, limitată însă la un anumit număr de cazuri, își încetează efectele ca urmare a intervenției unor fapte materiale cum ar fi moartea subiectului de drept, prescripția și executarea actului administrativ prin intermediul unor fapte materiale.

În lumina acestor principii generale privind efectele juridice ale actului administrativ, rezumate prin prisma aspectelor ce interesează în speță raportat la starea de fapt și de drept dedusă judecării, Curtea reține că în discuție este modalitatea de încetare a efectelor juridice ale unui act administrativ cu caracter individual, respectiv ale hotărârii nr.emisă de către Comisia pentru Aplicarea Decretului-lege nr.118/1990, prin care s-a reținut că apelantul a participat la evenimentele din 15. nov. 1987 din Brașov, fiind privat de libertate pe o perioadă de 2 ani, o lună și 6 zile. Cu privire la actul normativ în temeiul căruia a fost emisă această hotărâre este necontestată împrejurarea că prin O.U.G. nr.6/2008 s-au abrogat prevederile care vizau drepturile conferite categoriei de beneficiari din care face parte apelantul și anume „persoanele persecutate din motive politice ca urmare a participării la Revolta anticomunistă de la Brașov din 15 noiembrie 1987”(art.10 din Decretul-lege nr.118/1990 în forma republicată la data de 18 martie 1998), prevederi care, astfel, și-au încetat efectele juridice (*ex nunc*).

Actul normativ de abrogare, respectiv O.U.G. nr.6 din 13 februarie 2008 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004, nu conține dispoziții referitoare la efectele actelor administrative cu caracter individual emise în temeiul art.10 din Decretul-lege nr.118/1990 ulterioare abrogării.

În sfârșit, se observă că drepturile de natura celor invocate în speță de către apelant și anume drepturile instituite în favoarea persoanelor care au participat la revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 sunt reglementate distinct, printr-un alt act normativ decât Decretul-lege nr.118/1990 în temeiul căruia a fost emis actul administrativ cu caracter individual de care se prevalează apelantul, respectiv de Legea nr.341/2004 din 12 iulie 2004 a recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului - Lupeni - august 1977 nr. 341/2004.

În atare situație Curtea apreciază că se impune, în primul rând, a se face distincție între actele administrative cu caracter individual care își epuizează efectele printr-o singură aplicare și actele care dau naștere unor drepturi subiective ce prin natura lor se bucură de stabilitate (de exemplu actele de constituire sau de reconstituire a dreptului de proprietate emise în procedura de aplicare a legilor fondului funciar) ori unor drepturi bazate pe acordul de voință al părților (cum ar fi drepturi izvorâte din raporturi de muncă), pe de o parte, și actele administrative cu caracter individual ale căror efecte se produc prin aplicare repetată și dau naștere unor drepturi pe baza manifestării de voință unilaterală a organului emitent al actului administrativ, pe de altă parte.

În cel de-al doilea caz manifestarea de voință unilaterală a organului emitent al actului administrativ cu caracter normativ ce prevede un drept în favoarea unei categorii de persoane în sensul încetării efectelor sale juridice, prin abrogare, determină încetarea efectelor actului administrativ cu caracter individual, chiar emis anterior abrogării, prin care se constată îndreptățirea unei anumite persoane la beneficiul dreptului respectiv, întrucât însăși nașterea dreptului este rodul voinței unilaterale a emitentului actului administrativ normativ, pus în practică printr-un act cu caracter individual. Supraviețuirea dreptului ulterior abrogării normei legale ce constituie izvorul său juridic, bazat de voința unilaterală a emitentului, devine contrară voinței acestuia și, pe cale de consecință, nejustificată.

În ceea ce privește modalitatea concretă de punere în acord a voinței emitentului normei legale ce prevede un drept în favoarea unei categorii de persoane cu situația practică generată de actul administrativ cu caracter individual, emis anterior abrogării normei respective, prin care se constată îndreptățirea unei anumite persoane la beneficiul dreptului și care se execută prin prestații succesive, periodice Curtea apreciază că nu este condiționată de revocarea sau anularea actului administrativ cu caracter individual, încetarea efectelor acestuia producându-se de drept.

Această concluzie se impune cu atât mai mult în situația în care raporturile juridice pe care s-a întemeiat emiterea actului cu caracter individual sunt în continuare reglementate de legiuitor, însă printr-un act normativ nou, care impune pentru recunoașterea drepturilor născute din aceste raporturi îndeplinirea altor formalități decât norma legală veche, abrogată, inclusiv emiterea unor alte acte administrative cu caracter individual în favoarea persoanelor care se pretind îndreptățite la recunoașterea drepturilor respective.

Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art.519 și art.520 alin.1 și 2 C. proc. civ. Curtea de Apel Brașov va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu următoarea chestiune de drept:

„Dacă abrogarea unei norme legale ce prevede un drept în favoarea unei categorii de persoane determină încetarea efectelor actului administrativ cu caracter individual, emis anterior abrogării, prin care se constată îndreptățirea unei anumite persoane la beneficiul dreptului respectiv și, în caz afirmativ, dacă această încetare a efectelor se produce de drept sau este condiționată de revocarea sau anularea actului administrativ cu caracter individual.”

Va suspenda judecata apelului declarat de către apelantulîmpotriva sent. civ. nr.a Tribunalului Brașov până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**Pentru aceste motive,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Admite cererea apelantuluide sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și, consecință:

În temeiul prevederilor art. 519 și art. 520 alin.1 și 2 C. proc. civ. dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu următoarea chestiune de drept:

Dacă abrogarea unei norme legale ce prevede un drept în favoarea unei categorii de persoane determină încetarea efectelor actului administrativ cu caracter individual, emis anterior

abrogării, prin care se constată îndreptățirea unei anumite persoane la beneficiul dreptului respectiv și, în caz afirmativ, dacă această încetare a efectelor se produce de drept sau este condiționată de revocarea sau anularea actului administrativ cu caracter individual.

Suspendă judecata apelului declarat de către apelantul împotriva sent. civ. nr. a Tribunalului Brașov până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pronunțată azi,, în condițiile art.396 alin.2 C. proc. civ.

PREȘEDINTE,

.....

JUDECĂTOR,

.....

GREFIER,

.....

Red.

Tehnored.